

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: E. T.**, nar. „X“, bytem „X“, t. č. ve VTOS ve Věznici Všehrdy, PSČ 430 01, **proti žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2014, č. j. „X“, o invalidním důchodu,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 12. 2014, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná rozhodovala ve věci námitek žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2014, č. „X“, kterým žalovaná zamítla žalobci podle ust. § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), žádost o změnu výše invalidního důchodu pro nesplnění ust. § 39 odst. 2 písm. b) a písm. c) téhož zákona s odůvodněním, že dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice ze dne 29. 9. 2014 není žalobce invalidní pro invaliditu třetího ani druhého stupně a je nadále invalidní pro invaliditu prvního stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu mu poklesla jeho pracovní schopnost o 40%, zatímco pro vznik invalidity

druhého stupně je nutný pokles minimálně o 50% a nejvíce o 69% a pro vznik invalidity třetího stupně je nutný pokles minimálně o 70%.

V žalobě žalobce nejprve detailně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení před žalovanou a k věci uvedl, že s rozhodnutím žalované o zamítnutí jeho žádosti o zvýšení stupně jeho invalidity, nesouhlasí. Má za to, že jeho zdravotní stav nebyl posouzen v souladu se zákonem o důchodovém pojištění a vyhláškou č. 359/2009 Sb., a to z pohledu jeho srdečního postižení chronickou ischemickou chorobou srdeční, dále plicní onemocnění a také jeho bolestí na hrudi a u srdce, kdy při vícero nemocech lze procentní pokles ještě navýšit o dalších 10%. Jeho zdravotní stav mu přitom neumožňuje vykonávat jakoukoliv práci, přičemž hrazení všech léků z jeho invalidního důchodu, které musí užívat, je pro něj náročné. Závěrem žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav odpovídá alespoň II. stupni invalidity.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí vydala na základě přezkoumání zdravotního stavu žalobce OSSZ Pardubice a posudku vypracovaném v námitkovém řízení ze dne 29. 9. 2014, podle něhož zjištěný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce odpovídá nadále prvnímu stupni invalidity, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobce došlo k poklesu jeho pracovní schopnosti jen o 40%. Závěrem žalovaná navrhl, aby byl ve věci vypracován posudek příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, s tím, že rozhodnutí ponechává na výsledku dokazování a úvaze soudu.

Ústního jednání před soudem konaného dne 24. 8. 2015 se žalobce nezúčastnil, když se z něj omluvil a výslovně souhlasil s tím, aby se jednání uskutečnilo v jeho nepřítomnosti.

Pověřená pracovnice žalované pak při tomtéž ústním jednání před soudem setrvala na napadeném rozhodnutí a požadovala zamítnutí žaloby s ohledem na jednoznačné závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 2. 7. 2015, který shledává žalovaná úplným a objektivním.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žalovaná při svém rozhodování o námitkách žalobce nepochybila a že žaloba tudíž není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014 bylo vydáno na základě posudku posudkového lékaře pověřeného vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Pardubice, který při zjišťovací lékařské prohlídce dne 29. 9. 2014 posoudil zdravotní stav žalobce a dospěl k závěru, že u žalobce je

dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je chronická obstrukční plicní nemoc III. st., a tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole X, odd. B, položce 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40%, s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a ust. § 4 citované vyhlášky nemění. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že jeho zdravotní stav nebyl správně posouzen z hlediska stanovení procentního poklesu v důsledku neúplného doložení zdravotnické dokumentace.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě ze dne 10. 12. 2014, který vypracoval příslušný posudkový lékař oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Hradci Králové. Tento posudkový lékař opětovně posoudil zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěl ke shodnému závěru jako posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice, že žalobcova invalidita odpovídá pouze prvnímu stupni invalidity a nikoliv druhému či třetímu pro žalobcovu chronickou obstrukční plicní nemoc III. st., a tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole X, odd. B, položce 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40% ze zde uvedeného rozmezí 40% až 60%, s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a ust. § 4 citované vyhlášky nemění.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35% a nejvíce o 69%, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70% též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu

může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014 o zamítnutí žádosti žalobce o zvýšení jeho stupně invalidity na vyšší stupeň z dosavadního prvního stupně, které následně potvrdila žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 12. 2014, a to s odůvodněním, že sice u žalobce sice byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku mu poklesla míra pracovní schopnosti o 40%, ovšem pro vznik invalidity druhého stupně, když žalobci již byl přiznán první stupeň, je nutný pokles minimálně o 50%.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 16. 12. 2014, podmínky invalidity, a to alespoň ve druhém stupni, když brojí proti rozhodnutí žalované o zamítnutí jeho námitek vůči prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014 o tom, že jeho invalidita odpovídá „jen“ invaliditě prvního stupně. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že by žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkového lékaře oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Hradci Králové, který učinil závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékaře nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum změny jeho případné invalidity ve vyšším stupni.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 2. 7. 2015. Žalobce nebyl jednání komise přítomen, když z jednání se písemně omluvil, s tím, že již není ve Věznici Pardubice nýbrž ve Věznici Všechny, přičemž pokud nebude mít

zajištění eskortu, necht' je mu poskytnuta informace o projednání jeho zdravotního stavu. Dotyčná komise, v níž zasedal i Prof. MUDr. K. CSc. z oboru interního lékařství, přitom dospěla k závěru, že podkladová dokumentace je nejen dostačující k posouzení zdravotního stavu žalobce i bez jeho osobní účasti, nýbrž i že je dostačující k přijetí posudkového závěru. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy a zprávy měla komise k dispozici. Na základě posouzení zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře žalobce ve Věznici Všechny, spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Most, spisu z námitkového řízení a dopisu žalobce ze dne 23. 6. 2015, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce byl invalidní podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., přičemž šlo o invaliditu prvního stupně, a nikoliv o invaliditu druhého či třetího stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) či písm. c) zákona o důchodovém pojištění, neboť byl shledán pokles pracovní schopnosti žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, avšak nedosahoval více než 49%.

Komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je chronická obstrukční plicní nemoc III. stupně – t. č. bez známek vzplanutí. Toto postižení komise tedy hodnotila naprosto shodně jako posudkový lékař OSSZ Pardubice i posudkový lékař oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Hradci Králové s tím, že odpovídá kapitole X., odd. B, položky 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., způsobující 40% pokles pracovní schopnosti žalobce ze zde uvedeného procentního rozmezí 40% až 60%. Komise přitom výslovně uvedla, že dolní hranici procentního rozmezí zvolila vzhledem k relativně klidnému průběhu bez větších exacerbací, bez nutnosti hospitalizace. Dále komise uvedla, že stav po infarktu myokardu v roce 1998 není tak závažným stavem, aby byl hodnocen jako rozhodující příčina invalidity. Dle komise rovněž další diagnózy nejsou a stavy (cukrovka, vysoký krevní tlak, porucha metabolismu tuků, lehká obezita, pupeční kýla, nedoslýchavost, porucha zraku, stav po operaci kýly, stav po zlomenině bérce v dětství a stav po operaci abscesu v okolí konečníku) nejsou posudkově významné.

Po zhodnocení výše předestřené důkazní prostředky, kterým bylo provedeno při soudním jednání dokazování ve smyslu ust. § 52 odst. 1 a ust. § 77 s. ř. s., soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové jednala v řádném složení, že posudek ze dne 2. 7. 2015, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce sice nebyl přítomen při jednání komise a nebyl přešetřen přítomným odborným lékařem z oboru interního lékařství, ovšem soud se ztotožnil s komisí, že ta měla dostatečnou podkladovou dokumentaci k posouzení zdravotního stavu žalobce i bez jeho osobní účasti a že mohla přijmout posudkový závěr. Navíc ani sám žalobce poté, co byl seznámen s posudkovým závěrem ze dne 2. 7. 2015, nikterak nenamítal, že by jeho nepřítomnost u komise jakkoliv ovlivnila v jeho neprospěch závěry dotyčné komise o jeho zdravotním stavu.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové přitom naprosto shodně jako posudkový lékař OSSZ Pardubice a posudkový lékař lékařské posudkové služby ČSSZ v Hradci Králové ohledně žalobcova zdravotního stavu dospěli

k závěru, že odpovídá kapitole X., odd. B, položky 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., a že u žalobce způsobuje míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 40%. S ohledem na tuto skutečnost je patrné, že žalobce nesplnil podmínku pro vznik nároku na invalidní důchod pro invaliditu druhého či dokonce třetího stupně, a to dosažení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti minimálně ve výši 50% popř. ve výši 70%.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 2. 7. 2015 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce, neboť tento posudek vyhodnotil jako úplný a objektivní. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotný žalobce, poté co byli seznámeni s tímto posudkem.

Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008 - 92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalované, tj. ke dni 16. 12. 2014. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má případně možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 16. 12. 2014 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na invalidní důchod určitého stupně ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. srpna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová